

TRACY DEONN

LEGENÐARII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

TRUPUL POLIȚISTULUI pare a fi în ceață, apoi silueta devine din nou clară.

Nu mă uit la el direct. De fapt, nu mă pot concentra pe niciun obiect din această încăpere, dar când mă uit la el, fața îi lucește.

Insigna lui, plăcuța dreptunghiulară de identificare, clema de la cravată? Toate micile detalii de metal de pe pieptul lui se ondulează și strălucesc așa cum se modifică un obiect de argint căzut pe fundul unei fântâni.

Nimic nu pare puternic la el. Nimic nu pare real în cazul lui.

Totuși, nu mă gândesc la lucrurile acestea. Nu pot.

Și apoi, totul pare supranatural după ce ai plâns timp de trei ore fără întrerupere.

Polițistul și asistenta medicală ne-au dus pe mine și pe tatăl meu într-o încăpere vopsită în verde de culoarea minții. Stau amândoi de partea cealaltă a mesei. Spun că „ne explică situația”. Oamenii aceștia nu par reali, dar nici „situația” pe care ne-o tot explică nu pare reală.

Nu plâng moartea mamei mele. Nici mie nu-mi plâng de milă. Plâng pentru că acești străini din spital – asistenta, doctorul, polițistul – nu o cunosc pe mama, nu au fost lângă ea atunci când a murit. Și când îți mor oameni dragi, trebuie să ascuți cum vorbesc niște străini care transformă coșmarul tău în realitate.

– Am găsit-o pe Șoseaua 70 în jurul orei opt, spune polițistul.

Aerul condiționat vâjâie. Mirosul puternic de săpun dezinfectant din spitale și de detergent pentru pardoseli ne izbește narile.

Îi ascult pe acești oameni și nu știu de ce folosesc timpul trecut când vorbesc despre mama, persoana care m-a adus în această lume și mi-a creat prezentul. Îmi conjugă inima la timpul trecut chiar în fața mea – inima mea cu bățile ei zbuciumate, sfâșiata, sângerândă.

Este o *violare*.

Acești străini în uniformă mă spintecă prin cuvintele lor, dar își fac doar datoria. Nu pot să urlu la niște oameni care nu-și fac decât datoria, nu-i așa?

Vreau să urlu.

Tata stă pe un scaun tapițat cu vinilin. Scârțâie când se apleacă în față ca să citească paragrafele tipărite cu litere mici pe o foaie de hârtie. De unde au apărut aceste documente? Cine are la îndemână documente pentru moartea mamei mele? De ce sunt ei pregătiți, când *eu* nu sunt pregătită?

Tata pune întrebări, semnează, clipește, respiră, încuviințează. Mă întreb cum poate funcționa. Viața mamei mele a încetat. Nu ar trebui ca totul și toți să înceteze să mai trăiască?

Fusese zdrobită în mașina familiei noastre, cu trupul pe jumătate strivit sub bord, după ce fusese lovită de o altă mașină care ulterior a plecat de la locul accidentului. A rămas singură până când cineva, probabil un bun samaritean amabil și înspăimântat, văzuse mașina ei răsturnată pe marginea drumului.

Dâre roșii de sânge fac legătura între ultimele cuvinte pe care i le-am adresat mamei mele seara trecută într-un moment de furie și o altă seară din februarie. O seară când stăteam împreună cu prietena mea cea mai bună, Alice, în subsolul casei cu două niveluri a părinților ei și am decis că visul nostru era să ne înscriem în Programul Early College¹ de la Chapel Hill. *Elevii frunțași de la licee pot câștiga credite de facultate la Universitatea Carolina pe parcursul a doi ani, pot cunoaște viața în cămine și pot deveni independenți.* Cel puțin așa spunea broșura. Pentru Alice și pentru mine, două tinere minoritare, Early College însemna biletul de plecare dintr-un orașel provincial din Carolina de Nord. Pentru noi, Early College însemna idei mărețe și săli de clasă... și *aventură*. Am completat cererile împreună. Ne-am dus împreună după ore direct la oficiul poștal Bentonville. Am pus scrisorile la cutie împreună. Dacă intram la Early College, puteam să plecăm din liceul din Benton și să ne mutăm într-un cămin al universității la patru ore depărtare de casă – departe de părinții care ne țineau atât de tare din scurt, că uneori nici nu mai puteam respira.

Cu zece ani înainte să mă nasc eu, mama mea fusese studentă la Universitatea Carolina. Pe cale să devină cercetătoare. Auzisem ani

1 Early College este o formă de învățământ din Statele Unite care permite elevilor să obțină o diplomă de liceu și o licență asociată, sau credite de colegiu până la doi ani, frecventând o combinație de materii de liceu și de facultate (n. tr.).

de zile relatările acestea. Văzusem fotografiile înrămate cu experimente complicate de chimie; recipiente și pipete de sticlă; ochelari de protecție sprijiniți pe pomeții ei proeminenți. De fapt, ea fusese cea care îmi băgase această idee în cap. Sau, oricum, așa îmi spuneam eu.

Scrisorile noastre sosiseră ieri. Părinții lui Alice știau că-și depusese dosarul la acea universitate. Radiau de bucurie de parcă *ei* ar fi fost acceptați.

Știam că pentru mine nu va merge la fel de ușor; mă înscrisesem fără știrea mamei, convinsă că, după ce voi intra la colegiu și voi primi scrisoarea de acceptare, va renunța la nevoia ei de a mă ține aproape de ea. I-am înmănat scrisoarea pe hârtie albastră și albă a colegiului din Carolina și am zâmbit ca și când aceasta ar fi fost un trofeu.

Nu o mai văzusem niciodată atât de furioasă.

Mintea nu acceptă locul în care se află trupul meu. Analizează ultimele treizeci și șase de ore, încercând să descifreze *rostul* acestei camere de spital.

Seara, tunase și fulgerase despre încredere și siguranță și că nu trebuie să mă grăbesc să mă maturizez. Eu țipasem că nu este corect, că este meritul meu și că vreau să scap de drumurile noroioase.

În dimineața aceasta, când m-am trezit, tot mai eram furioasă. Încă în pat, mi-am promis solemn să nu mai vorbesc cu ea toată ziua. M-am simțit bine după promisiunea aceasta.

Astăzi: nimic, o zi de marți normală, cu excepția faptului că, pentru mine, exista declarația subînțeleasă că „Discutăm mai târziu”.

Seara: a plecat cu mașina de la serviciu la sfârșitul zilei.

Apoi: o mașină.

Acum: camera aceasta de spital verde-deschis, mirosul de dezinfectant care mă arde când inspir.

Pentru totdeauna: „Discutăm mai târziu” nu este același lucru cu „Nu mai discutăm niciodată”.

Frigul din februarie se înfășoară strâns în jurul meu și mi se pare că nu voi mai reuși niciodată să iau o gură de aer, dar polițistul continuă cumva să vorbească, lucește și sclipeste.

Aerul din jurul lui pare viu. Parcă ar fi scăldat în magie.

Dar când toată lumea ta se prăbușește, o picătură de magie... nu înseamnă nimic.

PARTEA ÎNTÂI

ORDINEA

UN STUDENT DIN ANUL ÎNTÂI de la Carolina aleargă prin întuneric și se aruncă de pe stâncă în noaptea luminată de lună.

Țipătul lui trezește păsările adormite care încep să zboare deasupra capului. Zgomotul revine sub formă de ecou, lovindu-se de stânca de la marginea carierei Eno. Lanternele urmăresc trupul în cădere, brațele care se rotesc ca paletele unei mori și picioarele care se zbat, până când lovește apa cu un plescăit zgomotos. Pe stânca de deasupra, treizeci de studenți de colegiu ovaționează și aplaudă, iar veselia lor se împletește printre pini. Conurile de lumină rătăcesc pe suprafața lacului ca o constelație în mișcare. Toți își țin respirația. Toți ochii caută. Așteaptă. Apoi, băiatul țâșnește din apă cu un muget, iar mulțimea explodează.

Săritura de pe stâncă este formula perfectă pentru distracția băieților albi din sud: nesăbuițta rurală, precauție cât poate oferi o lanternă de buzunar și îndrăzneală. Nu-mi pot întoarce privirea. Fiecare rundă îmi atrage picioarele cu un centimetru mai aproape de margine. Fiecare săritură în neant, fiecare moment de planare de dinaintea căderii îmi aprind în piept o scânteie de dorință sălbatică.

Reprim ideea, o împing în jos. O închid etanș. O bat în scânduri.

– A avut noroc că nu și-a rupt naibii vreun picior, murmură Alice cu vocea ei nazală. Pufnește disprețuitoare și aruncă o privire peste margine ca să-l urmărească pe săritorul zâmbitor care se agață de proeminențele stâncii și de iederă escaladând pietrele. Părul ei întins, negru ca tăciunele, i s-a lipit de tâmple. Palma ei caldă, umedă din cauza căldurii de la sfârșitul lui august, îmi apasă pielea. Cârliionții mei sunt deja strânși într-un moț, cât mai departe de ceafă, așa că îi dau elasticul de rezervă pe care îl aveam pe încheietura mâinii. Îl ia fără să spună ceva și își strânge părul într-o coadă de cal.

– Am citit despre cariera aceasta când veneam înapoi. La fiecare câțiva ani, copiii se accidentează, cad de pe stânci, se înecă. În mod sigur nu avem de gând să sărim. S-a făcut târziu. Trebuie să mergem.

– De ce? Te mușcă ceva?

Am lovit în ceva mic care bâzâia lângă brațul ei.

M-a fixat cu privirea.

– Mă simt insultată de modul lamentabil în care încerci să schimbi conversația. Nu așa se poartă prietena cea mai bună. Ești concediată.

Alice vrea să-și ia diploma în sociologie, ca după aceea probabil să meargă la drept. Mă tot interoghează așa de când aveam zece ani. Îmi dau ochii peste cap.

– M-ai concediat din postul de cea mai bună prietenă de cincizeci de ori de când eram copii și tot de atâtea ori m-ai reangajat. Postul ăsta este mizerabil. Resursele Umane sunt un coșmar.

– Și totuși te întorci mereu. Este o dovadă, ce-i drept, indirectă, că îți place munca aceasta.

– Salariul e bun, am ridicat eu din umeri.

– Știi de ce nu îmi place asta.

Știu. Nu este ca și când aș fi *plănuit* să încalc legea în prima noastră seară din campus, dar după cină mi s-a oferit o ocazie în persoana lui Charlotte Simpson, o fată pe care o cunoșteam de la liceul din Bentonville. Charlotte a băgat capul pe ușă în camera noastră când încă nu terminaserăm de despachetat și ne-a invitat să mergem cu ea în seara aceea. După doi ani la Early College, Charlotte se înscrisese oficial ca studentă la Universitatea Carolina în anul acesta și se pare că devenise între timp mare amatoare de petreceri.

În timpul zilei, Parcul Național de pe râul Eno este deschis pentru drumeții, camping și plimbări cu caiacul, dar dacă te furișezi după ce se închid porțile, așa cum fac toți tinerii de aici, se consideră în mod clar o încălcare a teritoriului. Nu este ceva ce aș face în mod obișnuit, dar Charlotte mi-a explicat că seara de dinaintea primei ore de curs este deosebită. Este o tradiție pentru unii boboci și studenți din ani mai mari să organizeze petreceri la Carieră. O tradiție? Studenții din anul întâi sar de pe marginea stâncilor în lacul bogat în minerale. Parcul se întinde pe teritoriul comitatelor Orange și Durham și este situat la nord de autostrada I-85, cam la douăzeci și cinci de minute de campus. Charlotte ne-a dus acolo cu jeepul ei vechi argintiu și tot drumul am simțit-o pe Alice speriată lângă mine pe bancheta din spate, pentru încălcarea regulamentului.

Râsul nestăvilat al săritorului ajunge în vârful stâncii înaintea capului său. Nu-mi amintesc când am auzit ultima oară pe cineva râzând în felul acesta.

– Nu-ți place pentru că este *împotriva regulamentului*? am întrebat-o cu voce joasă, teatral.

Ochii negri ai lui Alice ard în spatele ochelarilor.

– Dacă ești prins noaptea în afara campusului, ești exmatriculat *automat* din Early College.

– Încetează, Hermione². Charlotte spune că mulți studenți fac asta în fiecare an.

Alt săritor alcargă prin pădure. O plesnitură mai puternică. Ovații. Alice arată cu bărbia spre ceilalți studenți.

– Aceștia sunt. Spune-mi de ce *îți* dorești să fii aici?

Pentru că pur și simplu nu pot să stau în camera noastră acum. Pentru că, de când a murit mama, există o altă personalitate înăuntrul meu care dorește să distrugă lucrurile și să urle.

Ridic dintr-un umăr.

– Ce este mai bun pentru a ne începe aventura, decât să simțim *un pic* de răzvrătire?

Nu pare amuzată.

– A spus cineva răzvrătire?

Ghetele lui Charlotte strivesc crenguțele și acele de pin. Sunetul strident iese în evidență pe fundalul monoton al cântecului greierilor și al bubuitului înfundat al basului care vibrează din difuzoarele grupului. Se oprește în dreptul meu și își dă la o parte de pe umăr coada de cal castanie.

– Săriți și voi? Este o tradiție.

Pufnește.

– Și ne distrăm!

– Nu, se aude de aproape, de pe buzele lui Alice.

Cineva mi-a îndreptat probabil lumina spre față, căci Charlotte zâmbește și Alice spune:

– Bree...

– Nu te pregătești pentru medicină sau așa ceva, Charlotte? întreb. Cum de poți fi așa de inteligentă și în același timp să ai o influență atât de proastă?

– Așa e la colegiu, a spus Charlotte, ridicând din umeri. „Inteligent, dar un exemplu prost” este valabil pentru cel puțin jumătate din studenți.

– Char?

² Trimitere la un personaj feminin din Harry Potter (n. red.).

Se aude o voce de bărbat din spatele unei ilice³ stufoase. Pe chipul lui Charlotte se întinde un zâmbet larg, chiar înainte să se întoarcă și să-l vadă pe tânărul înalt, cu părul roșu, care vine spre noi. Ține o cutie de oranjadă Solo într-o mână și o lanternă în cealaltă.

– Hei, iubitele, toarce Charlotte ca o pisică, se alintă și îl sărută.

– *Char?* îi șoptesc lui Alice care se strâmbă.

Când se despart, Charlotte ne face semn cu mâna.

– Iubitule, acestea sunt fete proaspăt sosite de acasă. Bree și Alice.

Se încolăcește în jurul băiatului ca un koala.

– Acesta este iubitul meu, Evan Cooper.

Evan ne examinează suficient de lung din priviri cât să mă întreb ce gândește despre noi.

Alice este americană cu origini taiwaneze, scundă, vânjoasă, cu priviri iscoditoare și cu un zâmbet disprețuitor semi-permanent. Se îmbracă întotdeauna în așa fel încât să facă o impresie bună „pentru orice eventualitate”, iar astăzi a ales blugi de culoare închisă și o bluză cu buline cu guler Peter Pan. Sub privirea cercetătoare a lui Evan, își împinge ochelarii rotunzi în sus pe nas și flutură timid din mână.

Eu am 1,73 m – sunt suficient de înaltă ca să *pot* trece drept studentă la colegiu – și sunt de culoare. Bindecuvântată cu pomeții și curbele mamei mele și cu buzele pline ale tatălui meu. Îmi pusesem niște blugi vechi și un tricou. Nu sunt tocmai timidă.

Evan face ochii mari când mă privește.

– Ești fata a cărei mamă a murit, nu-i așa? Bree Matthews?

O tresărire de panică în interior, apoi zidul revine la locul lui. Moartea creează un univers alternativ, dar după trei luni dispun de instrumentele necesare pentru a trăi în el. Charlotte îi dă un ghiont cu cotul în coaste, fulgerându-l din priviri.

– Ce este? spune Evan ridicând mâinile. Așa ai spus...

– Scuze, îl întrerupe Charlotte, cerându-și iertare din priviri.

Zidul meu funcționează în ambele sensuri: ascunde lucrurile pe care trebuie să le ascund și mă ajută să arăt ceea ce trebuie să arăt. Deosebit de folositor în cazul mulțimii de „Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o”. În mintea mea, acum zidul s-a întărit. Este mai dur decât lemnul, fierul, oțelul. Trebuie să fie, deoarece știu ce va urma: Charlotte și Evan vor elibera șuvoiul previzibil de

3 Specie de arbust veșnic verde (n. red.).

cuvinte pe care le spun toți oamenii când își dau seama că vorbesc cu Fata a Cărei Mamă a Murit.

Este ca atunci când consolezi Oamenii Care Au Jucat la Bingo, numai că atunci când toate căsuțele sunt acoperite, toată lumea pierde.

Charlotte își revine. *Și începem...*

– Și cum rezisti? Pot să fac ceva pentru tine?

Dublă lovitură.

Răspunsurile adevărate la aceste întrebări? Răspunsurile chiar adevărate, adevărate? *Deloc bine și Nu.*

Dar în loc de toate acestea, răspund:

– Sunt bine.

Nimeni nu vrea să audă răspunsurile adevărate. Oamenii care spun „Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o” vor să se simtă ei bine pentru că au pus aceste întrebări. Jocul acesta este oribil.

– Nici nu-mi pot imagina, murmură Charlotte, și aceasta este încă o căsuță acoperită pe tableta de bingo.

Pot să-și imagineze; dar nu doresc.

Numai tragedia ne poate învăța anumite adevăruri. Primul lucru pe care l-am învățat atunci când oamenii te compătimesc este că doresc ca tu să conștientizezi că te compățimesc. Trebuie să vadă acest lucru în timp real, căci altfel înseamnă că nu-ți îndeplinești partea care îți revine. Ochii albaștri flămânzi ai lui Charlotte caută lacrimile mele, tremurul buzei inferioare, dar zidul meu este ridicat până sus, așa că nu va avea parte de niciuna dintre acestea. Privirea iscoditoare a lui Evan pândește să vadă durerea și suferința mea, dar când îmi arunc sfidătoare bărbia în sus, își întoarce privirea.

Bine.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

La naiba.

Și Evan face BINGO cu cuvintele pe care le disprețuiesc cel mai mult.

Când au un lapsus mental, oamenii pierd lucruri. După aceea le găsesc în locul unde le pierduseră. Dar mama mea *nu s-a pierdut*. Mama mea s-a dus.

S-a dus și Bree-cea-de-dinainte, deși mă prefac că nu s-a întâmplat asta.

Bree-de-după-aceea s-a născut în ziua care a urmat morții mamei. M-am dus la culcare în noaptea aceea și când m-am trezit era acolo. Bree-de-după-aceea a fost la înmormântare. Bree-de-după-aceea era acolo când vecinii băteau la ușă ca să ne ofere condoleanțe și

caseroale cu broccoli. Bree-de-după-aceea era cu mine când musafirii îndoliați au plecat în sfârșit acasă. Chiar dacă nu-mi amintesc decât fragmente tulburi din spital – pierderi de memorie cauzate de traumă, conform cărții ciudate de predici pentru durere, a tatălui meu –, o am pe Bree-de-după-aceea. Este amintirea nedorită pe care mi-a dat-o moartea.

În mintea mea, Bree-de-după-aceea arată aproape la fel ca mine. Înaltă, athletică, cu piele caldă, cafenie, cu umeri mai lați decât îmi doresc. Dar în timp ce buclele mele negre și crețe sunt de regulă strânse în vârful capului, buclele lui Bree-de-după-aceea se revarsă pe umeri, ca un stejar viu. În timp ce ochii mei sunt căprui, ai ei sunt un ocru-închis, carmin și obsidian de fier topit în furnal, deoarece Bree-de-după-aceea este în permanență gata să facă explozie. Cel mai rău este noaptea, când se împinge din interior în pielea mea și durerea este insuportabilă. Șoptim împreună: *Îmi pare rău, mami. Este numai vina mea.* Trăiește și respiră în pieptul meu, cu o bătaie de inimă în urma vieții și respirației mele, ca un ecou mândios.

Fac un efort continuu ca să o stăpânesc.

Alice nu știe de Bree-de-după-aceea. Nimeni nu știe. Nici chiar tata. *Mai ales* tata.

Alice își drege vocea, iar sunetul ei năvălește ca un val peste gândurile mele. Cât timp am fost deconectată? Un minut? Două? Îmi concentrez atenția pe ei trei, fără vreo expresie pe chip, cu zidul ridicat până sus. Evans devine neliniștit în tăcere și izbucnește:

– Apropo, părul tău stă *total* aiurea!

Știu și eu că buclele scăpate din moț s-au trezit de tot și se înalță spre cer în umezeala nopții. Tresar și mă trezesc, deoarece tonul lui seamănă mai puțin a compliment și pare mai degrabă că a dat peste o ciudățenie amuzantă, iar aceea sunt eu cea Neagră cu părul meu Negru. Minunat.

Alice îmi aruncă o privire plină de înțelegere, pe care Evan, firește, nu o remarcă deloc.

– Cred că am terminat aici. Putem să mergem?

Charlotte se strâmbă.

– Încă o jumătate de oră, vă rog. Vreau să văd petrecerea.

– Da! Veniți toți să mă vedeți cum trag cu pistolul.

Evan își pune brațul în jurul umerilor iubitei lui și o ia de acolo înainte să apucăm să protestăm.

Alice mormăie încet și pornește în urma lor, călcând peste buruienile de la marginea liniei copacilor. Panicul de toamnă și

coada-iepei, în cea mai mare parte. Când trăia, mama le spunea „iarba vrăjitoarelor” și „puricii calului”.

Alice ajunsese aproape lângă copaci când și-a dat seama că nu vin după ea.

– Nu vii?

– Vin imediat. Vreau să mai privesc câteva sărituri.

Arăt cu degetul mare în sus, peste umăr. Alice se întoarce.

– Stau cu tine.

– Nu, e în ordine. Ia-o înainte.

Mă privește atent, șovăind dacă să mă asculte sau să meargă mai departe.

– Privești, nu sari?

– Privesc, nu sar!

– Matty!

Așa mă poreclise când eram mici – Matty, diminutiv de la numele meu de familie; ceva mi se răsuțește în piept. Așa pățeam în ultima vreme cu amintirile de demult, chiar și cele care nu erau despre ea și nu puteam să sufăr chestia asta. Vederea mi se împăienjenește și ochii mi se umplu de lacrimi, trebuie să clilesc pentru ca imaginea lui Alice să se limpezească din nou – chipul palid, ochelarii care alunecă mereu spre vârful nasului.

– Știu că nu așa ne gândeam că va fi... Vreau să spun la Carolina, dar... cred că mama ta s-ar fi împăcat cu ideea. În cele din urmă.

Privesc undeva departe, atât de departe cât permite lumina lunii. Dincolo de lac, vârfulurile copacilor formează hotarul umbrat dintre carieră și cerul întunecat.

– Nu vom ști niciodată.

– Dar...

– Întotdeauna este un „dar”.

În vocea ei este o notă dură.

– Dar dacă ar fi aici, nu cred că ar vrea ca tu să... să...

– Să ce?

– Să devii o altă persoană.

Lovesc cu piciorul o pietricică.

– Simt nevoia să fiu singură un minut. Du-te la petrecere. Vin și eu imediat.

Mă scrutează ca și când ar dori să știe în ce dispoziție sunt.

– Nu pot să sufăr grupurile mici. Trebuie să faci un efort constant.

Mijesc ochii, caut în memorie cuvintele potrivite.

– Mă iei cu citate din Jane Austen?

Ochii ei negri clipesc.

– Cine e tocilar la literatură? Cel care citează sau cel care recunoaște citatul?

– Stai așa, spun clătînând din cap amuzată. Acum mă iei cu *Războiul stelelor*?

– Nu, spune zâmbind. Cu *Noua speranță*.

– Veniți odată?

Vocea lui Charlotte vine înapoi dinspre pădure ca o săgeată. În ochii lui Alice încă se mai vede o umbră de îngrijorare, dar mă strânge de mână și pleacă.

Când foșnetul pașilor ei în tufiș nu se mai aude, eliberez aerul din plămâni. Îmi scot telefonul.

Hei, fetițo, v-ați instalat bine, tu și Alice?

Al doilea mesaj sosise cincisprezece minute mai târziu.

Știi că ești viteaza noastră Bree care dorea să evadeze din Bentonville, dar nu uita de cei de acasă. Fă-o pe mama ta mândră de tine. Sună, când poți. Cu drag, tati.

Pun telefonul înapoi în buzunar.

Doream să evadez din Bentonville, dar nu pentru că eram vitează. La început am vrut să stau acasă. Așa mi se părea corect, după tot ce se întâmplase. Dar lunile cât trăisem singură sub același acoperiș cu tata făcuseră ca rușinea să devină intolerabilă. Jeleam aceeași persoană, dar durerea noastră era diferită. Eram ca magneții aceia de la ora de fizică; poți să împingi polii identici unul spre altul, dar ei refuză să se atingă. Nu puteam atinge durerea tatălui meu. Și, de fapt, nici nu voiam. În cele din urmă, am plecat din Bentonville pentru că eram prea înspăimântată să mai rămân acolo.

Pășesc pe lângă stâncă, departe de mulțime, iar cariera rămâne mereu pe stânga mea. Mirosul de pământ reavăn și de brad se întetește la fiecare pas. Dacă respir suficient de adânc, mirosul mineral al stâncii mi se blochează în profunzimea gâtului. Încă un pas, pământul se surpă sub picioarele mele și lacul se întinde nesfârșit, reflectând cerul, stelele și posibilitățile nopții.

De aici văd cum se descurcă săritorii; când se săpase pământul și stânca pentru formarea carierei, se făcuse în unghi de treizeci de grade. Ca să acoperi toată suprafața, trebuia să alergi repede și să sari departe. Nu se admitea nicio ezitare.

Mi-am imaginat că alerg ca și când luna ar fi fost linia de finiș. Alerg ca și când aș putea lăsa în urma mea mânia, rușinea și bârfele. Aproape că simt arsura delicioasă în mușchi, zbaterea dulce și puternică din vene în timp ce plutesc peste stâncă în gol. Fără avertisment, scânteia năvălășă a lui Bree-de-după-aceea țâșnește dinăuntrul meu ca o viță-de-vie în flăcări, dar de data aceasta nu o alung. Se rostogolește prin spatele coastelor mele și apăsarea ei fierbinte este atât de puternică, încât mi se pare că aș putea exploda.

O parte din mine *vrea* să explodeze.

– În locul tău nu aș face asta.

O voce tristă venind din spate mă face să tresar și alungă câteva păsări ascunse în frunzișul de deasupra, țipând spre cer.

Nu auzisem pe nimeni apropiindu-se prin tufiș, dar un tânăr înalt, cu părul negru, se reazemă relaxat de un copac, ca și când ar fi fost acolo tot timpul; stă cu brațele încrucișate pe piept și e încălțat cu ghete negre militare care-i trec peste glezne.

– Scuză-mă că te deranjez, mi s-a părut că te pregătești să sari de pe stâncă. Singură. În întuneric, mormăie el.

Este tulburător de chipeș. Are un chip cu trăsături aristocratice și ascuțite, încadrat de pomeții înalți, palizi. Restul corpului se pierde în întuneric; geacă neagră, pantaloni negri, părul negru ca tăciunile îi cade pe frunte și se ondulează până sub urechile proporționate, în care are căști mici de cauciuc negru. Nu poate avea mai mult de optsprezece ani, dar ceva din trăsăturile lui nu aparține unui adolescent – conturul maxilarului, linia nasului. Calmul.

Băiatul care este și tânăr și bătrân în același timp mă lasă să-l studiez, dar numai o clipă. Apoi îmi înfruntă privirea provocator. Când ochii ni se întâlnesc, un fior fierbinte mă străbate din creștet până în călcâie, lăsând o dără de spaimă în urma lui.

Înghit în sec și întorc privirea.

– Aș fi putut să sar.

Pufnește.

– Săritura de pe stâncă este o prostie.

– Nu te-a întreat nimeni.

Am un fel de încăpățănare care este ațâțată de încăpățănarea altor oameni, iar băiatul acesta face parte dintre ei. Pășesc prin dreapta lui. Rapid ca un motan, întinde mâna după mine, dar mă răsucesc înainte să mă apuce. Ridică din sprâncene și strâmbă din colțul gurii.

– Nu te-am mai văzut pe aici? Ești nouă?

– Plec.

Mă întorc, dar băiatul este lângă mine din doi pași.

– Știi cine sunt?

– Nu.

– Sunt Selwyn Kane.

Privirea lui îmi trimite scânteii invizibile de electricitate care îmi dansează pe obraji. Mă dau înapoi și ridic mâna între noi ca un scut.

Degetele lui prea fierbinți, prea puternice se încleștează în jurul încheieturii mele. Simt o furnicătură până la cot.

– De ce ți-ai acoperit fața?

Nu trebuie să-i răspund lui. Și nici mie. Încerc să scap de el, dar strânsoarea lui este de fier.

– Dă-mi drumul!

Selwyn face ochii mari, apoi îi mijește încet; nu este obișnuit să țipe ceva la el.

– Simți... *Simți* ceva? Când mă uit la tine?

– Ce?

Îmi trag mâna, dar mă ține strâns fără niciun efort.

– Nu.

– *Nu minți.*

– Nu...

– Liniște! poruncește.

O indignare vie îmi clocotește în piept, dar ochii lui neobișnuiți îmi scrutează fața. Pufnește.

– Ciudat. Credeam...

Brusc, niște strigăte sfâșie noaptea, dar de astă dată nu vin de la săritorii de pe stâncă. Ne întoarcem amândoi spre pădure și dincolo de ea, spre grupul din poiană. Alte țipete – și nu sunt țipete vesele de bețivi.

Un mormăit înfundat chiar lângă urechea mea. Sar în sus când îmi dau seama că sunetul vine de la tânărul ciudat ale cărui degete îmi strâng încheietura mâinii. Ridică privirea spre coroana copacilor și gura i se arcuiește într-un zâmbet satisfăcut, dezvelind doi canini care aproape îi ating buza inferioară.

– Te-am prins!

– Pe cine ai prins? întreb eu.

Selwyn tresare, ca și când ar fi uitat complet că sunt și eu acolo, apoi îmi dă drumul cu un geamăt de frustrare. Pornește grăbit spre pădure, o umbră silențioasă printre copaci. Dispare înainte să pot rosti ceva.

Un urlat sfâșietor răsună dinspre grupul din stânga mea. Voci ridicate de la săritorii de pe stâncă se aud din dreapta mea, care aleargă și ei acum spre poiană. Îmi îngheață sângele în vine.

Alice.

Cu inima bubuind în piept, alerg pe potecă în urma lui Selwyn, dar când o iau printre copaci, abia mai văd pământul pe întuneric. Fac trei pași, mă împiedic și cad rău în mijlocul mărcinilor. Crengile îmi zgârie palmele și brațele. Respir gâfâit de două ori. Le permit ochilor să se obișnuiască. Mă ridic în picioare. Ascult țipetele studenților. Apoi, cu adrenalina clocotindu-mi în vine, alerg o jumătate de kilometru în direcția corectă cu pași rapizi, atentă, întrebându-mă cum *naiba* putuse Selwyn să se miște așa de repede prin pădure fără lanternă.

Când ajung împleticindu-mă în poiană, grupul este în haos total. Studenții se împing unul pe altul ca să o ia la fugă pe poteca îngustă spre mașinile parcate pe parcela cu pietriș. Dincolo de copaci, motoarele mașinilor mugesc prinzând viața unul după altul. Doi bărbați se luptă să ridice butoaiele și să le urce în benele camioanelor, în timp ce în spatele lor un grup mic încearcă să-i ajute „să le ușureze”, bând direct de la furtun. Lângă foc, un cerc de douăzeci de tineri ovaționează, ținând în mâini cutii de Solo⁴ și ridicând în aer telefoanele mobile. Indiferent la cine sau la ce se uită, aceea nu este Alice. Probabil că încearcă să dea de mine, așa cum și eu încerc să dau de ea. Mă uit la telefon, dar nu sunt nici mesaje, nici apeluri ratate.

– Alice!

Mă uit în mulțime după ea, după coada de cal și tricoul lui Charlotte, după părul roșu al lui Evan, dar nu sunt aici! O studentă pe jumătate goală, de pe care se scurge apa, mă înghiontește și trece pe lângă mine.

– Alice Chen!

Fumul de la focul de tabără se ridică gros în aer; abia dacă mai văd ceva. Îmi fac loc printre trupurile asudate, încinse și o strig pe Alice.

O tânără blondă se încruntă la mine când strig prea aproape de fața ei, și mă încrunt și eu la ea. Este frumoasă așa cum este frumos un pumnal bine întreținut: tăios, strălucitor și tot numai ascuțituri. Cam încrezută. Exact genul lui Alice. *La naiba, unde este...*

4 Băutură carbogazoasă cu gust de lămâie (n. red.).

– Acasă toată lumea, până nu cheamă cineva poliția, strigă fata.
Poliția?

Ridic privirea exact atunci când grupul cu cutiile de Solo se desparte. Și într-o secundă văd motivul țipetelor de mai devreme și pentru care cineva ar putea să cheme poliția: o luptă. O luptă rea. Patru băieți beți, *enormi*, se rostogolesc și se zvârcolesc încleștați într-o grămadă pe jos. Probabil jucători de fotbal veniți direct de la antrenament și plini de adrenalină, bere și Dumnezeu știe ce altceva încă. Unul dintre uriași are în mână cămașa altuia, țesătura este atât de întinsă, încât aud cum se sfâșie cusătura. Al treilea este în picioare, dându-se înapoi ca să lovească cu piciorul în stomacul celui de-al patrulea. Este ca și când ai privi o luptă între gladiatori, numai că în loc de armură, sunt acoperiți de straturi de mușchi și au gâturile groase cât coapsa mea, iar în loc de arme, agită pumni cât niște pepeni campioni. Uraganul de țărână pe care l-au provocat a ridicat atât de mult fum și praf în aer, încât aproape că nu mai văd licărul de lumină de deasupra capetelor lor.

Dar ce...?

Uite! Iată-l din nou. Deasupra băieților, lucește și dansează ceva. Ceva verzui-argintiu care plonjează, se năpustește și sclipește transparent, ca o hologramă scânteietoare.

Imagina e îmi declanșează o amintire. O sclipire de lumină... și felul cum o *simt* îmi scoate aerul afară din plămâni.

Am mai văzut asta, dar nu-mi amintesc *unde*...

Mă întorc gâfâind spre studentul de lângă mine, un băiat cu ochi mari, într-un tricou Tar Heels⁵.

– Vezi și tu asta?

– Vrei să spui pe nemernicii ăștia care se bat pentru nimic? spune bătând cu mâna în telefonul mobil. Da, păi de ce crezi că filmez?

– Nu, nu... lumina.

Arăt spre lumina care pâlpâie.

– Acolo!

Băiatul se uită prin aer, apoi expresia lui se înăsprește.

– Ai fumat ceva?

– Fii serios!

Blonda își face loc prin cercul de privitori, se oprește între luptători și mulțime cu mâinile pe coapse.

– E timpul să plecăm!

5 Porecla echipei de atletism a Universității din Carolina de Nord (n. red.).

Băiatul de lângă mine îi face semn să se dea la o parte.

– Ieși din cadru, Tor!

Tor își dă ochii peste cap.

– Trebuie să pleci, Dustin!

Privirea ei aspră îi alungă pe cei mai mulți privitori, care o iau la fugă.

Acel *ceva* este din nou acolo, în spatele capului fetei blonde. Cu inima bubuind, privesc din nou scena. Nimeni nu a observat obiectul argintiu care plutește și fâlfâie deasupra capetelor băieților – fie nu l-au observat, fie nimeni altcineva nu poate să-l vadă. Simt ace de gheață în stomac.

Durerea poate avea un efect straniu asupra minții oamenilor. Știu asta. Într-o dimineață, la două săptămâni după ce murise mama, tata a spus că a simțit mirosul pateurilor ei cu brânză care se coceau în cuptor – preferatele mele și specialitatea mamei. Odată am auzit-o îngânând un cântec pe hol în fața camerei mele. Ceva atât de banal și de simplu, atât de obișnuit și de neînsemnat, încât, pentru o clipă, săptămânile anterioare au devenit un coșmar și m-am trezit și ea era în viață. Moartea se mișcă mai repede decât mintea.

Rătăcesc printre amintiri, închid strâns ochii, îi deschid din nou. *Nimeni altcineva nu poate vedea asta*, îmi spun, cercetând cu privirea grupul pentru ultima dată. *Nimeni...*

Cu excepția siluetei de pe partea cealaltă a focului, ascunsă între trunchiurile unor stejari.

Selwyn Kane.

Privește în sus, iar după expresia pe care o are, face calcule. Este iritat. Ochii lui pătrunzători privesc și ei la forma care este și nu este acolo. Degetele lungi se frământă lângă coapsele lui, inelele de argint lucesc printre umbre. Fără niciun avertisment, prin trâmbele de fum care se ridică în valuri din foc, ochii lui Selwyn îi găsesc pe ai mei. Oftează. Chiar *oftează*, ca și când acum, când creatura hologramă este aici, îl plictisesc. Insulte îi fac drum prin spaima mea. Continuă să-mi susțină privirea și face o mișcare rapidă, smucită cu bărbia, și un șoc puternic de electricitate invizibilă se înfășoară în jurul meu ca o frânghie și mă trage înapoi – departe de băiat și de acel *ceva*. Trage cu atâta putere și atât de repede, că sunt gata să cad. Gura lui se mișcă, dar nu-l aud.

Mă împotrivesc, dar frânghia revine, durerea ascuțită din trup rostește un singur cuvânt:

Pleacă.

Cuvântul se materializează în creierul meu ca o idee proprie, pe care pur și simplu o uitasem. Comanda se conectează în spatele ochilor mei și răsună ca un clopoțel în adâncul pieptului meu până când nu mai aud nimic altceva. Îmi inundă gura și nasul cu parfumuri amețitoare – puțin miros de fum, urmat de scorțișoară. *Nevoia* de a pleca îmi umple lumea până când mă simt atât de greoaie încât îmi cad pleoapele.

Când deschid din nou ochii, sunt deja întoarsă cu fața spre parcare. Imediat ce respir, plec de acolo.